

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 240/2016-15

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 19. apríla 2016 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátskou kanceláriou [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], vo veci namietaného porušenia základného práva na osobnú slobodu zaručeného v čl. 17 ods. 1, 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na súdnu a inú právnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, práva na slobodu a bezpečnosť zaručeného v čl. 5 ods. 1, 3, 4 a 5 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného riaditeľstva Policajného zboru Liptovský Mikuláš, Okresnej prokuratúry Liptovský Mikuláš, Okresného súdu Liptovský Mikuláš v konaní vedenom pod sp. zn. 2 T 106/2014 a postupom Krajského súdu v Žiline a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 14. apríla 2015 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie základného práva na osobnú slobodu zaručeného v čl. 17 ods. 1, 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na súdnu a inú právnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy, práva na slobodu a bezpečnosť zaručeného v čl. 5 ods. 1, 3, 4 a 5 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom Okresného riaditeľstva Policajného zboru Liptovský Mikuláš (ďalej len „okresné riaditeľstvo“), Okresnej prokuratúry Liptovský Mikuláš (ďalej len „okresná prokuratúra“), Okresného súdu Liptovský Mikuláš (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 2 T 106/2014 a postupom Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“).

Z obsahu sťažnosti vyplýva, že rozsudkom č. k. 2 T 106/2014-87 z 11. februára 2015 okresný súd schválil dohodu o vine a treste uzavretú medzi sťažovateľom a okresnou prokuratúrou a uznal sťažovateľa vinným zo spáchania pokračovacieho prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1 a 2 písm. a) a b) zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný zákon“) s poukazom na § 138 písm. b) Trestného zákona a § 139 ods. 1 písm. c) Trestného zákona a zločin vydierania podľa § 189 ods. 1 a 2 písm. b) Trestného zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. c) Trestného zákona, za čo bol odsúdený podľa § 189 ods. 2, § 38 ods. 3, § 36 písm. j) a l), § 37 písm. h), § 39 ods. 2 písm. d) a ods. 4 a § 41 ods. 2 Trestného zákona na úhrnný trest odňatia slobody vo výmere dva roky a osem mesiacov. Podľa § 51 ods. 1 Trestného zákona za podmienok uvedených v § 49 ods. 1 písm. a) Trestného zákona súd výkon trestu odňatia slobody podmienene obvinenému odložil a zároveň uložil probačný dohľad nad správaním sťažovateľa v skúšobnej dobe. Podľa § 51 ods. 2 Trestného zákona súd určil sťažovateľovi skúšobnú dobu vo výmere tri roky. Podľa § 51 ods. 3 písm. b) Trestného zákona okresný súd uložil sťažovateľovi obmedzenie spočívajúce v zákaze požívania alkoholických nápojov a iných návykových látok počas skúšobnej doby. Podľa § 51 ods. 5 Trestného zákona sťažovateľovi uložil povinnosť strieť nad sebou kontrolu vykonávanú probačným a mediačným úradníkom okresného súdu.

Vydaniu konečného rozhodnutia (rozsudku) okresného súdu predchádzalo trestné konanie, počas ktorého sťažovateľ vykonával väzbu, do ktorej bol vzatý uznesením okresného súdu č. k. 9 Tp 8/2014-22 z 5. júla 2014 z dôvodov uvedených v § 71 ods. 1 písm. b) a c) zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“) s určením začiatku jej plynutia od 3. júla 2014. Na slobodu bol sťažovateľ z väzby prepustený 11. februára 2015.

Viac ako mesiac pred meritórnym rozhodnutím na neverejnom zasadnutí okresného súdu 7. januára 2015, na ktorom bolo rozhodované „o ďalšej väzbe“, sťažovateľ prostredníctvom obhajcu predložil okresnému súdu „odborné vyjadrenie [REDAKOVANÉ], znalkyne z odboru psychológie, č. 14/2014 zo dňa 05. 01. 2015“, ktorého predmetom bolo „doplnenie znaleckého posudku znalca [REDAKOVANÉ], č. 5/2014 zo dňa 05. 08. 2014 na posúdenie všeobecnej a špecifickej vierohodnosti poškodenej...“. Sťažovateľ tak urobil „Vzhľadom k tomu, že vyšetrovateľ ako i prokurátor opakovane odmietli na návrh obhajcu vypočúť všetkých znalcov k obsahu podaných znaleckých posudkov...“.

Podľa slov sťažovateľa „S uvedeným odborným vyjadrením... sa vyšetrovateľ, prokurátor ani súd nevysporiadali, ba naopak, možno konštatovať, že ho ignorovali a neprisúdili mu žiaden význam z hľadiska trestného konania...“.

Sťažovateľ konštatuje, že „Minimálne v okamihu predloženia odborného vyjadrenia... sa mali orgány činné v trestnom konaní začať zaoberať hodnovernosťou a pravdivosťou výpovede poškodenej, čo však neurobili a zotrvali na svojom pôvodnom názore, nerešpektujúc dôkaz predložený obhajobou.“.

K sťažnosti podanej ústavnému súdu sťažovateľ pripojil znalecký posudok [REDAKOVANÉ] č. 2/2015 vypracovaný na základe požiadavky advokátskej kancelárie [REDAKOVANÉ], z ktorého má vyplývať, že „podpísanie dohody o vine a treste nemusí odrážať slobodnú vôľu [REDAKOVANÉ]“. Tento záver viedol sťažovateľa k presvedčeniu, že „Súd pri rozhodovaní porušil ustanovenie § 334 ods. 4 Tr.

por., pokiaľ dohodu o vine a treste schválil a potvrdil ju rozsudkom...“. Tvrdí, že „*Napadnutému rozhodnutiu tak predchádzal nezákonný postup v zmysle § 331 a nasl. Tr. por., keď napr. v zmysle § 331 ods. 1 písm. b) Tr. por. návrh dohody o vine a treste súd odmietne, ak zistí závažné porušenie procesných predpisov, najmä porušenie práva na obhajobu, alebo navrhovaná dohoda o vine a treste je zjavne neprimeraná.*“ Podľa názoru sťažovateľa „*Takýmto spôsobom však súd nepostupoval a napriek skutočnosti, že dôkazy z prípravného konania výrazným spôsobom spochybňovali vinu obvineného, nevzal ich do úvahy a bez ďalšieho dohodu o vine a treste schválil.*“.

Sťažovateľ ďalej uvádza: „*Orgány činné v trestnom konaní nepostupovali v súlade so zásadou náležitého zistenia skutkového stavu veci podľa § 2 ods. 10 Tr. por.... odmietli ďalšie návrhy obhajoby na vykonanie výsluchov ďalších navrhovaných svedkov. ... nezabezpečili relevantný a procesne spôsobilý dôkazný prostriedok, ktorý by preukazoval naplnenie subjektívnej a objektívnej stránky skutkovej podstaty žalovaného trestného činu... Je nesporné, že obžalovaný vyhlásil, že je vinný zo spáchania skutku a pozitívne odpovedal aj na všetky citované otázky podľa § 333 ods. 3 Tr. por. Prokurátor a súd pochopili vec ako priznanie sa k spáchaniu skutku, nepochopili však, že ním najpravdepodobnejšie nebol vôbec spáchaný trestný čin...“.*

Sťažovateľ dodáva, že „*Ak výsledky dokazovania nenasvedčujú tomu, že skutok je trestným činom, hoci obžalovaný vyhlásil, že je vinným zo spáchania skutku, nie je dôvodné klásť obžalovanému otázky podľa § 333 ods. 3 Tr. poriadku. Z toho istého dôvodu nemožno ani dohodu o vine a treste schváliť a potvrdiť ju rozsudkom, ktorý súd verejne vyhlasuje v zmysle § 334 ods. 4 Tr. por.*“.

Porušenie základného práva na súdnu a inú právnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru sťažovateľ vidí v tom, že „*Porušovatelia... v konaní slepo prihliadali k dôkazom svedčiacim o sťažovateľovej vine, pričom usvedčujúcimi dôkazmi sa bližšie nezaoberali a ich hodnotenie vonkoncom nezaložili na starostlivom uvážení všetkých okolností...*

Porušovatelia nerešpektovali právo obhajoby na obstaranie dôkazov. Obhajobou navrhnuté dôkazy boli porušovateľom odmietnuté bez akéhokoľvek bližšieho odôvodnenia...

...Obhajoba... nemala žiadnu možnosť priamej konfrontácie znalca na závery vyplývajúce z jeho znaleckého posudku, pričom je pravdepodobné, že znalec dospel k obdobným záverom ako znalkyňa vo svojom odbornom posudku...“.

Sťažovateľ tvrdí, že „Porušovatelia postavili dôvody vedenia trestného stíhania..., rozhodnutia o vzatí a ponechaní vo väzbe a odsudzujúci rozsudok v absolútnej miere na výpovedi poškodenej... bez toho, že by mali akokoľvek preukázanú pravdivosť týchto slov a tvrdení. ...porušovatelia sporné skutkové okolnosti nedostatočným spôsobom overili a nevykonali potrebné a nevyhnutné dôkazy v záujme zistenia objektívnej pravdy. Pri hodnotení hodnovernosti poškodenej a sťažovateľa sa bez bližšieho zdôvodnenia priklonili na stranu poškodenej, pričom takýto záver je v rozpore so skutočnosťami vyplývajúcimi z odborných a znaleckých posudkov.“.

Vo vzťahu k namietanému porušeniu základného práva na slobodu (čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy a čl. 5 ods. 1, 3, 4 a 5 dohovoru) sťažovateľ uviedol, že toto „vidí v tom, že jeho väzobné stíhanie nebolo zákonné, súdmi neboli rešpektované základné predpoklady na pokračovanie väzby ustanovené Trestným poriadkom a rozhodnutie o väzobnom stíhaní nevychádzalo zo zákonných skutkových dôvodov. Rozhodnutia konajúcich súdov sú nezákonné, arbitrárne, svojvoľné a nepreskúmateľné, súdy sa nevysporiadali s relevantnými námietkami sťažovateľa pri jeho výsluchu pri rozhodovaní o väzbe, s námietkami prednesenými obhajobou, tieto bez racionálneho, zákonného základu nevyhodnotili...

...je zrejmé, že základné materiálne podmienky väzby sa oproti okamihu vznesenia obvinenia a vzatia obvineného do väzby podstatným spôsobom zmenili, k dôvodom väzby nepristúpil žiadny iný významný dôvod..., pričom kompetentné orgány protiprávnym spôsobom na úkor práv obvineného nereagovali na zistený skutkový stav, ale naopak zanovito, formálne a alibisticky trvali na neexistujúcich dôvodoch väzby.“.

Sťažovateľ je presvedčený, že „dôkazný materiál jednoznačne preukazoval, že dôvody trestného stíhania, ako aj dôvody ponechania sťažovateľa vo väzbe boli tak

výrazným spôsobom oslabené, že trestné stíhanie a väzby sa stali neudržateľnými. No orgány činné v trestnom konaní a súdy na túto zmenu dôkaznej situácie nijako nereagovali“.

Porušenie základného práva na osobnú slobodu sťažovateľ „nachádza... v postupe porušovateľa, ktorý sa v rozpore so zákonným ustanovením § 80 a nasl. Tr. poriadku dostatočne nezaoberal možnosťou nahradenia väzby“.

V závere sťažovateľ uviedol, že „súhlasil s dohodou o vine a treste, napriek tomu, že so svojou vinou za skutky uvedené v obžalobe nebol vnútorne stotožnený. Sťažovateľ sa stotožnil len s morálnou vinou za nevery voči svojej bývalej manželke, ktoré však nezakladajú jeho trestnoprávnu zodpovednosť. K takémuto záveru však orgány činné v trestnom konaní a súd nedospeli, napriek tomu, že relevantné dôkazy mali, či mohli mať k dispozícii, no laxným a povrchným prístupom k ich obstarávaniu a následnému hodnoteniu dospeli k nesprávnym záverom...“

...Väzba teda v predmetnom prípade plnila funkciu donucovacieho prostriedku, čo je v hrubom rozpore s jej zamýšľaným účelom. Súhlas sťažovateľa s konaním o dohode o vine a treste, ktorý neodrážal jeho slobodnú vôľu, bol vynútený protizákonným a protiústavným postupom porušovateľov...“.

Vzhľadom na uvedené sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„1. Základné práva [REDAKOVANÉ] podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 5 ods. 1, 3, 4 a 5 a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom vyšetrovateľa OR PZ Liptovský Mikuláš, odboru kriminálnej polície, prokurátora Okresnej prokuratúry v Liptovskom Mikuláši, Okresného súdu v Liptovskom Mikuláši a Krajského súdu v Žiline v trestnom konaní vedenom pod sp. zn. 2 T/106/2014 porušené boli.“

2. Rozsudok Okresného súdu v Liptovskom Mikuláši z 11. februára 2015 pod č. k. 2 T/106/2014-87 sa zrušuje a vec sa mu vracia na ďalšie konanie.

3. [REDACTED] *Ústavný súd Slovenskej republiky priznáva finančné zadosťučinenie v sume 7.500,- €..., ktoré mu je Okresný súd v Liptovskom Mikuláši povinný vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.*“

Zároveň sťažovateľ požadoval priznať mu náhradu trov právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom v sume 355,72 €.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah... Ústavný súd môže zároveň vec vrátiť na ďalšie konanie...

Podľa čl. 127ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie podľa § 25 ods. 3 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene, môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa § 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde návrh na začatie konania sa ústavnému súdu podáva písomne. Návrh musí obsahovať, akej veci sa týka, kto ho podáva, prípadne proti komu návrh smeruje, akého rozhodnutia sa navrhovateľ domáha, odôvodnenie návrhu a navrhované dôkazy. Návrh musí podpísať navrhovateľ (navrhovatelia) alebo jeho (ich) zástupca.

Podľa § 50 ods. 1 písm. b) zákona o ústavnom súde sťažnosť okrem všeobecných náležitostí uvedených v § 20 musí obsahovať označenie právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo iného zásahu, ktorým sa porušili základné práva alebo slobody.

Podľa § 50 ods. 2 zákona o ústavnom súde k sťažnosti sa pripojí kópia právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo dôkaz o inom zásahu.

Podľa § 20 ods. 4 zákona o ústavnom súde je ústavný súd viazaný návrhom na začatie konania okrem prípadov výslovne uvedených v tomto zákone. Viazanosť ústavného súdu návrhom na začatie konania sa prejavuje vo viazanosti petitom, teda tou časťou sťažnosti, v ktorej sťažovateľ špecifikuje, akého rozhodnutia sa domáha (§ 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde v spojení s požiadavkami vyplývajúcimi z § 56 zákona o ústavnom súde), čím zároveň vymedzí rozsah a predmet konania pred ústavným súdom z hľadiska požiadavky na poskytnutie ústavnej ochrany. Vzhľadom na to môže ústavný súd rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ domáha v petite svojej sťažnosti, a vo vzťahu k tomu subjektu, ktorého označil za porušovateľa svojich práv. Platí to predovšetkým v situácii,

keď je sťažovateľ zastúpený zvoleným advokátom (m. m. II. ÚS 19/05, III. ÚS 2/05, IV. ÚS 287/2011).

Ako z citovaných ustanovení zákona o ústavnom súde vyplýva, ústavný súd môže prijať na ďalšie konanie len taký návrh na začatie konania, ktorý obsahuje všetky náležitosti predpísané zákonom o ústavnom súde. Ak ide o sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, musí obsahovať všeobecné náležitosti uvedené v § 20 zákona o ústavnom súde, ako aj osobitné náležitosti uvedené v § 50 zákona o ústavnom súde v spojení s požiadavkami na návrh na rozhodnutie (petit) vyplývajúcimi z § 56 zákona o ústavnom súde.

Týmito pravidlami sa ústavný súd spravoval aj pri predbežnom prerokovaní sťažnosti sťažovateľa. V danom prípade to znamenalo, že ústavný súd predbežne prerokoval sťažnosť v rozsahu korešpondujúcom s návrhom na rozhodnutie vo veci samej (petitom).

Sťažovateľ sa v petite sťažnosti domáha vyslovenia porušenia ním označených základných práv „*postupom vyšetrovateľa OR PZ Liptovský Mikuláš, odboru kriminálnej polície, prokurátora Okresnej prokuratúry v Liptovskom Mikuláši, Okresného súdu v Liptovskom Mikuláši a Krajského súdu v Žiline v trestnom konaní vedenom pod sp. zn. 2 T/106/2014*“. V návrhu (petite) uvedená spisová značka však označuje iba konanie okresného súdu, v rámci ktorého bola schválená dohoda o vine a treste. Konania vedené krajským súdom, okresnou prokuratúrou a okresným riaditeľstvom v petite sťažnosti sťažovateľ nijako neoznačil, t. j. výslovne nešpecifikoval, v ktorých konaniach boli postupom uvedených orgánov verejnej moci jeho práva porušené. Navyše, vo vzťahu k namietanému postupu okresnej prokuratúry a krajského súdu sťažovateľ nielen v petite, ale ani v texte odôvodnenia sťažnosti neuviedol žiadnu spisovú značku príslušného konania. Pritom, pokiaľ ide o prípadný nesprávny postup krajského súdu, nie je možné vylúčiť, že v trestnej veci „vedenej okresným súdom pod sp. zn. 2 T 106/2014“ tento nebol vôbec činný (keďže v prípade konania o dohode o vine a treste je odvolanie neprípustné— § 334 ods. 4 Trestného poriadku), a naopak, v rámci prípravného konania (v ktorom ale nešlo o vec okresného súdu vedenú pod sp. zn. 2 T 106/2014) mohol byť krajský súd ako druhostupňový súd činný aj viackrát (napr. pri rozhodovaní o väzbe), avšak šlo by

o jednotlivé samostatné konania pod rôznymi spisovými značkami, ktoré bolo povinnosťou sťažovateľa označiť, ak sa chcel úspešne domáhať ochrany svojich práv v konaní o sťažnosti pre porušenie základných práv a slobôd podľa čl. 127 ods. 1 ústavy. Nekonzkretizovaním konaní pred orgánmi verejnej moci (pozri navrhovaný petit) uvedením ich spisovej značky sťažovateľ dáva priestor na dohady, čo je v konaní pred ústavným súdom neakceptovateľné.

Vo vzťahu k okresnému riaditeľstvu v odôvodnení sťažnosti sťažovateľ síce spomenul konanie pod ČVS: ORP 273/1-VYS-LM-2014, avšak v tejto súvislosti nesplnil inú požiadavku kladenú na relevantné odôvodnenie sťažnosti (§ 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde). Podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde sťažnosť možno podať v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. V aktuálnej veci, kedy sa na prvý pohľad javí sťažnosť ako podaná oneskorene, je nevyhnutné, aby sťažovateľ preukázal včasnosť jej podania. Vo všeobecnosti platí, že po skončení vyšetrovania už vyšetrovateľ nie je v trestnej veci činný spôsobom, ktorým by mohol zasiahnuť do základných práv alebo slobôd fyzickej alebo právnickej osoby. Sťažovateľ však nepreukázal a ani neuviedol žiadnu okolnosť svedčiacu o tom, že jeho sťažnosť bola vo vzťahu k postupu okresného riaditeľstva podaná včas. Navyše je potrebné pripomenúť judikatúru ústavného súdu (napr. III. ÚS 594/2015, I. ÚS 574/2015), z ktorej vyplýva, že preskúmaniu postupu vyšetrovateľa ústavným súdom bráni princíp subsidiarity, pretože táto právomoc (aj s povinnosťou poskytnúť ochranu základným právam a slobodám) je daná predovšetkým príslušnej prokuratúre vykonávajúcej dozor v prípravnom konaní a následne všeobecným súdom v rámci všetkých stupňov. Uvedené indikuje prekážku uplatnenia právomoci ústavného súdu, a teda neprípustnosť sťažnosti, čo je dôvodom na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Preukázanie splnenia tej istej podmienky (včasnosti podania sťažnosti v lehote dvoch mesiacov) absentuje aj vo vzťahu k sťažovateľom namietanému porušeniu jeho základného práva na osobnú slobodu (čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy a čl. 5 ods. 1, 3, 4 a 5 dohovoru), keďže

konania, v ktorých sa o osobnej slobode sťažovateľa rozhodovalo, a rozhodnutia, ktoré z týchto konaní vzišli, boli evidentne prijaté (vydané) viac ako dva mesiace pred doručením sťažnosti ústavnému súdu. Dvojmesačnú lehotu na podanie sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy sťažovateľ jednoznačne odvíja (vyplýva to priamo z textu sťažnosti) od rozsudku okresného súdu sp. zn. 2 T 106/2014 z 11. februára 2015. Okresný súd však týmto rozsudkom, ako to sám sťažovateľ uviedol, prepustil jeho osobu z väzby na slobodu, t. j. predmetom uvedeného rozhodnutia, od ktorého sťažovateľ odvíja včasnosť podania sťažnosti, nebolo vzatie a ani predĺženie trvania lehoty väzby, resp. jeho ponechanie vo väzbe, preto ak sťažovateľ podal sťažnosť na poštovú prepravu 10. apríla 2015, bolo namieste hodnoverne preukázať včasnosť jej podania vo vzťahu aspoň v poradí k ostatnému rozhodnutiu všeobecného súdu o pozbavení jeho osobnej slobody. Uvedené v sťažnosti sťažovateľa chýba.

Ako už bolo uvedené, podľa § 50 ods. 2 zákona o ústavnom súde sa k sťažnosti pripojí kópia napadnutého právoplatného rozhodnutia. Sťažovateľ žiadal podľa bodu 2 navrhovaného petitu zrušiť rozsudok okresného súdu sp. zn. 2 T 106/2014 z 11. februára 2015. Táto jeho požiadavka si však nevyhnutne vyžaduje oboznámenie sa ústavného súdu s obsahom označeného rozhodnutia, keďže toto má značnú relevanciu pre ústavnoprávny prieskum samotného napadnutého konania. Preto predloženie rozsudku okresného súdu z 11. februára 2015 ústavnému súdu je zákonom predpísanou náležitosťou sťažnosti. Ani túto požiadavku kladenú zákonom však sťažovateľ nesplnil.

V súvislosti s nedostatkom zákonom predpísaných náležitostí sťažnosti ústavný súd uvádza, že sťažovateľ je zastúpený v konaní pred ústavným súdom kvalifikovaným právnym zástupcom – advokátskou kanceláriou, ktorý je v súlade s § 18 ods. 2 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov „povinný pri výkone advokácie postupovať s odbornou starostlivosťou, ktorou sa rozumie, že koná čestne, svedomito, primeraným spôsobom a dôsledne využíva všetky právne prostriedky a uplatňuje v záujme klienta všetko, čo podľa svojho presvedčenia považuje za prospešné. Pritom dbá na účelnosť a hospodárnosť poskytovaných právnych služieb.“ Tieto povinnosti

advokáta vylučujú, aby ústavný súd nahradzoval úkony právnej služby, ktoré je povinný vykonať advokát tak, aby také úkony boli objektívne spôsobilé vyvolať nielen začatie konania, ale aj prijatie sťažnosti na ďalšie konanie, ak sú na to splnené zákonom ustanovené predpoklady. Osobitne to platí pre všetky zákonom ustanovené náležitosti úkonov, ktorými začína konanie pred ústavným súdom (napr. II. ÚS 117/05, IV. ÚS 267/08).

Navyše, ústavný súd považuje za potrebné uviesť, že právny zástupca (advokátska kancelária) sťažovateľa už viackrát zastupoval účastníkov konania pred ústavným súdom (napr. IV. ÚS 428/2012, II. ÚS 169/2012, IV. ÚS 157/2013, IV. ÚS 87/2013, II. ÚS 270/2013, III. ÚS 99/2015 a iné), a sú mu teda známe aj podmienky konania o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, pritom vo veci vedenej ústavným súdom pod sp. zn. II. ÚS 270/2013 bol tento právny zástupca vyzývaný na odstránenie nedostatku podania spočívajúceho v nepredložení dotknutého napadnutého dokumentu orgánu verejnej moci. Vzhľadom na tieto skutočnosti ústavný súd nepristúpil v aktuálnej veci k výzve na odstránenie nedostatkov podania.

Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd konštatuje, že sťažnosť sťažovateľa v predložennom znení nemožno považovať za kvalifikovanú sťažnosť, o ktorej by ústavný súd mohol konať a rozhodnúť. Taký rozsah nedostatkov zákonom predpísaných náležitostí, aký vyplýva z podania sťažovateľa, ústavný súd nie je povinný odstraňovať z úradnej povinnosti. Na taký postup slúži inštitút povinného právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom a publikovaná judikatúra, z ktorej jednoznačne vyplýva, ako ústavný súd posudzuje nedostatok zákonom predpísaných náležitostí podaní účastníkov konania (IV. ÚS 409/04).

Na tomto základe ústavný súd pri predbežnom prerokovaní konštatoval, že sťažnosť sťažovateľa, ktorý je zastúpený kvalifikovaným právnym zástupcom, nespĺňa požiadavky sťažnosti podľa § 20 a § 50 v spojení s § 56 zákona o ústavnom súde, a preto jeho sťažnosť odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 19. apríla 2016